

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 39.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813883088/facsimile.pdf> (tilgået 26. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

prædiker Fred og Forsonlighed! Kjærligheden er ingen Høfstatsmand, der vil stikke sig mod at blive bestaalet, ved at lade Lyben komme ind i Huset! Den er ingen gammel Nathue der træster sin Samvittighed med at den, som jober, ikke synder! Den er aarbaagen og keevæbnet, lige saa gram i Strid, som den er blid i Fred, og naar den møder Fjendens Skarer, er det ikke dens Princip at lukke Døren, og gaae uden om, men at gaae lige igjennem, og lukke dem op. Den luffer Diet op; deri er den forskjellig fra den klidde Fanatisme, der hugger om sig med Eidenstabsens Wildhed, og ofte træffer Venner, saabelsom Fjender. Denne hører sig ad som et Menneske, der ved at en Forræder har indsnegget sig i et Hus, hvor en Flok af hans Krigskammerater holde Raad; af Iver for at falde Fjenden gaaer han hen og stiller Ild paa Huset, saa det hele gaaer op i Røg. — Fanatismen er rigtignok Kjærlighedens Allerede, men den Nytte, den gjør, er saa tvivlsom, at Hærføreren kan sige om den: „Gud bevare mig for mine Venner, med mine Fjender skal jeg nok selv gjøre det af“.

Et Modet Hærfører, saa er Fornuftens Udjutant, og selv Forsigtigheden er tilstede i Kjærlighedens Leir. Ikke den Forsigtighed, som nedstammer fra Frygt, men Kjærlighedens Omsorg for Andre, dens Bestræbelser for at rykke Klinten op, uden derved at velslædiges Hveden. Naar to fjendelige Magter kæmpe om en Provinds, staaer det

fjeldent Feil at den oprindelige Besidder søger saameget
 som muligt at skaae Terrænet, ja at han ofte undgaaer
 et Slag, der vilde have dets Odelæggelse til Følge,
 medens derimod den fremmede Angriber kun tænker paa
 sin egen Ære og Fordeel. Personlighederne ere den Bal-
 plads, hvorpaa Landens Kamp føres; en Seir der vilde
 have dets Odelæggelse til Følge, vilde i Viisefligheden
 ingen Seir, men et Nederlag være for Kjerligheden.
 Derfor maae den kjenke Terrænet før den angriber, før
 at vide om det er stærkt nok til udholde Kampen, og
 fremdeles søge at vinde Befolkningen for den gode Sag,
 at den ikke selv i sin Uvidenhed flutter sig til Fjenden,
 og arbejder paa sin egen Undergang. At forstaae Men-
 nestene, og gjøre sig forstaaet af dem, maae være Kjer-
 lighedens Udgangspunct, hvis den skal haabe at vinde
 Seir. Fanatismen derimod, som selv er blind, forblin-
 der ogsaa Andre, saa de oversee det Gode og Dyrkelige,
 der som oftest ogsaa er dens Drivehjælder. Misforstaael-
 sen sætter sin Ruur imellem dem, og bringer dem ikke
 fjeldent endog til at føre Vaaben mod hinanden, de som
 oprindeligt vilde det Samme, og elskede det Samme.
 At det Onde stifter Skade — Gud veed det er skent
 — men det er der dog Mening i. Derimod naar det
 oprindeligt Gode misforstaaer sig selv og sit Kald, saa
 det i sit blinde Sværmerie bliver et Redskab for Alin-
 tetgjørelsen — da maae Englene i Himlen græde! —

Derfor erkjender jeg med Glæde „Mildhed og Overbærenhed mod de Svage, som det bedste Vaaben i Kampen med Den og Døst“, men jeg proclamerer tillige i den almægtige Kjærligheds Navn: Gud, brændende, uforsonligt, og i sin Uovervindelighed alt overvindende Gud til Svagheden, Legnen og alle Tilintetgjørelsens Redskaber!

Mathilde.
